

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudkyně zpravodajky Mgr. Sylvie Šiškeové a soudce JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **I. B.**, zastoupené JUDr. Josefem Frydrychem, advokátem se sídlem Žižkova 309/12, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2019, č. j. KUJCK 25964/2019, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. 3. 2020, č. j. 53 A 4/2019 – 69,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Rozhodnutím žalovaného uvedeným v návěti tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice, jímž byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku podle § 49 odst. 2 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Přestupku se dopustila tím, že dne 7. 6. 2017 při slovní rozepři fyzicky napadla L. L. tak, že ji od sebe oběma rukama v oblasti ramen odstrčila a při následné potyčce opakovaně udeřila otevřenými dlaněmi do horní poloviny těla, čímž jí způsobila zranění v dolní polovině obličeje, na pravém předloktí, na levém prsu a na levé polovině krku. Popsaným jednáním úmyslně narušila občanské soužití tím, že se vůči jinému dopustila jiného hrubého jednání. Za tento přestupek byla žalobkyni podle § 49 odst. 4 zákona o přestupcích ve spojení s § 35 odst. b) a § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, uložena

pokuta ve výši 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení stanovené paušální částkou. Žalovaný napadeným rozhodnutím výši pokuty snížil na 300 Kč, ve zbytku rozhodnutí magistrátu potvrdil.

[2] V žalobě podané u Krajského soudu v Českých Budějovicích žalobkyně namítala zejména vady dokazování spočívající v tom, že správní orgány neprovedly důkazy, které navrhla. Tyto důkazy měly prokázat, že kamerové záznamy užití jako hlavní důkaz o vině žalobkyně nejsou autentické, neboť s nimi mělo být manipulováno. Údajně existují dva různé kamerové záznamy – jeden autentický, na němž má být mj. zachyceno, jak L. L. chytla žalobkyni rukou za vlasy, držela ji a udeřila ji kabelkou do obličeje, a záznam druhý, užitý správními orgány, na kterém uvedené skutečnosti zachyceny nejsou. Žalobkyně podpůrně poukázala na lékařské zprávy a posudky, jelikož v nich obsažená lékařská hodnocení mají být v rozporu s kamerovými záznamy.

[3] Krajský soud žalobu zamítl. Na základě provedeného dokazování úředním záznamem ze dne 16. 6. 2017 (šetření, zda byl zajištěn kompletní kamerový záznam celého incidentu) a sděleními policejního orgánu ze dne 18. 10. 2018 (šetření ve věci podezření ze spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby) a 1. 11. 2018 (sdělení o porovnání zajištěného kamerového záznamu specializovaným pracovištěm Odboru kriminalistické techniky a expertiz) dospěl k závěru, že argumentace žalobkyně o existenci více záznamů, které zachycují rozdílný průběh celého incidentu, neobstojí. Krajský soud upozornil na rozpor v tvrzeních žalobkyně, podle které jeden ze záznamů není autentický, zároveň v něm ale má být zachycen v žalobě namítaný úder kabelkou do obličeje žalobkyně. Odkázal také na sdělení policie ze dne 1. 11. 2018, podle něž policejní znalecké pracoviště nezjistilo v zajištěných záznamech žádné nesrovnalosti. S provedeným odborným hodnocením se krajský soud ztotožnil; úprava záznamu by byla značně náročná, navíc byl v držení oprávněné úřední osoby, která neměla k manipulaci žádný důvod. Ani z vyhodnocení úředního záznamu ze dne 12. 6. 2017 soud nezjistil jakoukoliv zmínku o tom, že žalobkyně měla být chycena za vlasy, držena a udeřena kabelkou do obličeje. Krajský soud konstatoval, že obsah kamerových záznamů odpovídá jeho popisu správními orgány. Magistrát popsal obsah záznamů ve svém rozhodnutí shodně (chybí pouze časové údaje); stejně tak obsah odpovídá vyhodnocení, které provedl policejní orgán v úředním záznamu ze dne 12. 6. 2017, byť tento záznam byl jednostranně zaměřen na útoky vůči žalobkyni samotné.

[4] Tvrzením žalobkyně proto krajský soud neuvěřil, neboť vykazovala faktické nedostatky a netvořila jednotný a logický argumentační rámec, na jehož základě by bylo možné dospět k důvodným pochybnostem o původnosti užitých nahrávek. Magistrát se důkazními návrhy žalobkyně dostatečně zabýval a náležitě vyložil, na základě jakých důkazů dospěl k závěru o nadbytečnosti navrženého dokazování i proč považoval užití kamerové záznamy za autentické. Hodnocení žalovaného s těmito důvody korespondovalo a krajský soud se s nimi ztotožnil.

[5] S ohledem na závěr o dostatečném a správném zjištění skutkového stavu ze strany žalovaného shledal krajský soud další důkazní návrhy učiněné žalobkyní (výsledky policistů nrap. N. a prap. P., manžela stěžovatelky a správce kamerového systému pana D.) jako nadbytečné. Soud rovněž neprovedl důkaz znaleckým posudkem MUDr. S., neboť zdravotní stav žalobkyně s posouzením přestupku nesouvisí.

[6] Krajský soud se dále vyjádřil k možnosti jednání žalobkyně v nutné obraně. Ze záznamu vnější kamery, který krajský soud při jednání provedl jako důkaz, vyplynulo, že žalobkyně odstrčila L. L. poté, co L. L. přistoupila směrem k žalobkyni a chytila zavírající se domovní dveře, na což L. L. rovněž fyzicky reagovala. Následně mezi oběma ženami došlo k fyzické potyčce. Role žalobkyně tak nebyla zcela pasivní. Soud připustil, že L. L. mohla narušit osobní prostor žalobkyně tím, že se k ní přiblížila a chytila zavírající se dveře, avšak tento úkon nelze považovat za „nečekané napadení“, jak tvrdí žalobkyně. Možné narušení osobního prostoru žalobkyně

pokračování

v tomto případě nelze bez dalšího chápat jako útok na zájem chráněný zákonem. Následná fyzická potyčka vykazovala známky agresivního chování obou žen. Chování L. L. krajský soud neseznal natolik intenzivním, aby v něm viděl faktický útok vůči zdraví či osobní svobodě žalobkyně, který by vyžadoval, aby žalobkyně přikročila k fyzické interakci. Krajský soud přitom vzal do úvahy i rychlý sled události a krátký čas žalobkyně na reakci.

[7] K namítanému nekorektnímu jednání úřední osoby magistrátu krajský soud připomenul, že pokud žalobkyně či její zástupce nesouhlasili s obsahem protokolu o ústním jednání nebo o výpovědi svědkyně, měli podpis protokolu podmínit zaznamenáním této skutečnosti, případně neměli protokol podepisovat vůbec. Protokol byl přitom podepsán jak žalobkyní, tak jejím zástupcem, čímž byla stvrzena jeho úplnost a správnost.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Za nesprávný označila závěr krajského soudu, že policista pořizující úřední záznam ze dne 12. 6. 2017 nemusel být v zájmu řádného zjištění skutkového stavu vyslechnut. Nesouhlasila ani s hodnocením soudu, který se neztotožnil se zpochybněním autenticity kamerových záznamů. Podle stěžovatelky je nepochybné a záznamy prokazatelné, že fyzický útok vůči ní zahájila L. L.

[9] Krajský soud podle stěžovatelky neposoudil správně ani podmínky nutné obrany. Tvrzený úder do obličeje vedený L. L. představuje reálný útok, na který stěžovatelka reagovala v zájmu obrany své tělesné integrity. Stěžovatelka utrpěla napadením ze strany L. L. fyzickou i psychickou újmu, byla tudíž vedena snahou předejít poškození svého zdraví. Proto nepovažuje za správný závěr krajského soudu, že žaloba postrádala údaj o zákonem chráněném zájmu, který měl být útokem ohrožen. Vyloučení nutné obrany nelze odůvodnit odkazem na známky agrese u obou účastnic potyčky. Nadto ve správním ani soudním řízení nebyl zhodnocen charakter a intenzita počínání stěžovatelky, nelze proto spolehlivě prokázat, že se stěžovatelka útokům L. L. nebránila způsobem odpovídajícím jednání v nutné obraně.

[10] Stěžovatelka se neztotožnila ani se závěrem, že mohla situaci řešit jiným způsobem. Je nepochybně prokázáno, že stěžovatelku jako první napadla L. L.; tomuto útoku se stěžovatelka oprávněně v zájmu předejití poškození svého zdraví bránila způsobem, jenž je zachycen na kamerovém záznamu. Další počínání L. L. vůči stěžovatelce však krajský soud nezhodnotil v celé souvislosti. Krajský soud ani správní orgány neposoudily obranné chování stěžovatelky tak, jak je patrné z kamerového záznamu. Ačkoliv nelze společensky tolerovat fyzické potyčky mezi občany, v dané věci zůstalo opomenuto, že fyzický konflikt vyvolala L. L. a stěžovatelka se mu pouze bránila.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zrekapituloval průběh předchozích řízení a ztotožnil se s právním názorem krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Stěžovatelka byla shledána vinnou ze spáchání přestupku podle § 49 odst. 2 písm. d) zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 6 2017, podle něhož se přestupku dopustí ten, „kdo úmyslně naruší občanské soužití tím, že se vůči jinému dopustí jiného hrubého jednání.“

[15] První kasační námitka stěžovatelky směřuje proti způsobu, jakým krajský soud vedl dokazování a zjistil a zhodnotil skutkový stav. V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná zásadu volného hodnocení důkazů, podle níž soud není povinen provést veškeré navržené důkazy. Zároveň však platí, že pokud soud důkaznímu návrhu nevyhoví, musí takový postup přesvědčivě odůvodnit (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 – 89, nebo ze dne 9. 11. 2006, č. j. 1 Azs 218/2004 – 89). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 147/2004 – 89 dále plyne, že „neakceptování návrhu na provedení důkazů lze založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále lze užít argument, dle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potenci. Odmítnout provedení důkazu lze konečně pro jeho nadbytečnost, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto.“

[16] Klíčové pro přezkum rozhodnutí o přestupku je posoudit, zda si správní orgány opatřily takovou sadu důkazů, z níž lze po jejich řádném zhodnocení učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil, a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, č. 3577/2017 Sb. NSS). To krajský soud ověřil ze správního spisu a provedením důkazů při ústním jednání. Návrh stěžovatelky na provedení dalších důkazů zamítl pro nadbytečnost, protože měl skutkový stav za dostatečně zjištěný. Navrhovaný důkaz znaleckým posudkem MUDr. Sadovského, který měl doložit údajné trvalé zdravotní následky, které stěžovatelce vznikly v důsledku potyčky, krajský soud zamítl, protože zdravotní stav stěžovatelky nebyl předmětem posouzení v daném řízení.

[17] Krajský soud v rozsudku nezávisle vyhodnotil správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správními orgány a přesvědčivým způsobem odůvodnil, proč se se zjištěným skutkovým stavem a jeho hodnocením ztotožnil. Neshledal přitom jako přesvědčivá tvrzení stěžovatelky o alternativním skutkovém ději. Krajský soud se rovněž vypořádal s námitkou, že správní orgány měly pro řádné zjištění skutkového stavu provést výslech policisty nrap. N., který dne 12. 6. 2017 pořídil úřední záznam. Žalovaný se totiž důkazními návrhy stěžovatelky dostatečným způsobem zabýval v napadeném rozhodnutí, v němž vysvětlil, proč navržené důkazy považuje za nadbytečné, jakož i to, proč má užití kamerové záznamy za autentické. V takovém případě krajskému soudu nic nebránilo v tom, aby si správné závěry žalovaného se souhlasným vyjádřením přisvojil (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130). Nejvyšší správní soud se shoduje s krajským soudem v tom, že o autentičnosti záznamů se byl krajský soud schopen dostatečně přesvědčit na základě jejich analýzy a souvisejících úředních záznamů, jakož i na základě provedeného důkazu kamerovými záznamy.

[18] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že je to především krajský soud, který je oproti kasačnímu Nejvyššímu správnímu soudu povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Intervence ze strany kasačního soudu je v tomto ohledu výjimečná a omezuje se zpravidla na vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 As 256/2016 – 79, nebo ze dne 13. 5. 2020, č. j. 6 Afs 7/2020 – 52). Nejvyšší správní soud v nyní řešené věci neshledal důvod pro zásah do hodnocení skutkových otázek, které provedl krajský soud. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský

pokračování

soud dostál své povinnosti navrhované důkazy buď provést, nebo odůvodnit jejich neprovedení. Jeho závěr o nadbytečnosti stěžovatelkou navrhovaných důkazů byl učiněn v souladu se zákonem.

[19] Druhá kasační námitka směřuje vůči hodnocení, zda jednání stěžovatelky naplnilo znaky nutné obrany. Stěžovatelka je přesvědčena, že jednala ve snaze předejít poškození svého zdraví jakožto útokem ohroženého a zákonem chráněného zájmu.

[20] Podle § 2 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 6. 2017 *„přestupkem není jednání, jímž někdo odvrací přiměřeným způsobem přímo brozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem.“*

[21] Podmínkou pro použití institutu nutné obrany je podle judikatury reálné ohrožení zájmu chráněného zákonem, přičemž toto ohrožení musí být vyvoláno protiprávním jednáním fyzické osoby a být určitou měrou nebezpečné pro společnost; útok musí existovat reálně, nikoliv pouze v představě obránce (viz krajským soudem citovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice ze dne 4. 5. 2014, č. j. 52 Ad 10/2014 – 77; dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 As 1/2008 – 172).

[22] Stěžovatelka v žalobě ke svému údajnému jednání v nutné obraně uvedla pouze: *„Stále nyní v předkládané verzi záznamů je dostatečně průkazné násilné jednání p. L. proti žalobkyni, která byla nucena se přiměřeně bránit nečekanému napadení.“* Toto tvrzení stěžovatelka blíže nerozvedla ani během jednání krajského soudu, jenž následně hodnotil, zda jednání stěžovatelky naplnilo znaky nutné obrany, pouze v obecném rozsahu a na základě skutečností, které v řízení vyšly najevo.

[23] Krajský soud v rozsudku uvedl, že stěžovatelka reagovala na přiblížení L. L. odstrčením, které L. L. opětovala, což vedlo k rozpoutání potyčky mezi oběma ženami. Dospěl k závěru, že v dané věci vůbec neexistoval reálný útok v takové intenzitě, že by na něj stěžovatelka mohla reagovat v režimu nutné obrany. Možné narušení osobního prostoru stěžovatelky, které krajský soud z konfliktu dovodil, nelze bez dalšího chápat jako útok na zájem chráněný zákonem. V závěru krajského soudu o nesplnění podmínek nutné obrany neshledal Nejvyšší správní soud nesprávnost. Ani v tomto případě Nejvyšší správní soud nenalezl důvod k zásahu do hodnocení skutkového stavu, jak je provedl krajský soud, a ztotožnil se i s jeho právním hodnocením. Sama stěžovatelka námitku nutné obrany uplatnila pouze v obecné rovině a před krajským soudem ani nspecifikovala, jaký konkrétní zákonem chráněný zájem byl jakým konkrétním jednáním L. L. dotčen a bylo nutné jej přiměřeným způsobem ochránit. Nemůže tedy nyní s úspěchem namítat, že krajský soud nesprávně nebo nedostatečně posoudil tuto námitku.

[24] Nejvyšší správní soud uzavírá, že přestože se jednalo o potyčku dvou osob, je v pořádku, že stěžovatelka byla při naplnění všech znaků přestupku proti občanskému soužití a neexistenci okolností vylučujících protiprávnost shledána vinnou z tohoto přestupku. Ze spisu vyplývá, že správní orgán se zabýval také jednáním druhé účastnice potyčky a řízení o přestupku vedl i s ní, to je však již mimo rozsah přezkumu v tomto řízení.

[25] Nejvyšší správní soud tedy neshledal pochybení krajského soudu ani v průběhu řízení před soudem (zejména pokud jde o stěžovatelkou namítané vady dokazování), ani pokud jde o jeho vypořádání se s průběhem i právním hodnocením přestupkového řízení včetně posouzení toho, zda jednání stěžovatelky nebylo možné posoudit v režimu nutné obrany.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[27] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2020

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu